

**R. P. Vincentii Brvni, Societatis Iesv, Meditationes, De
Præcipvis Mysteriis Vitæ & Passionis D. N. Iesv Christi**

Cum Veteris Testamenti Figuris, & Prophetijs, varijsque Documentis ex
quoque Euangelio depromptis, Nunc ex Italico in Latinum translata

Bruno, Vincenzo

Coloniae Agr., 1599

VD16 ZV 2606

16. De primo miraculo Christi in nuptijs Cana Galilææ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59868](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59868)

DE PRIMO
MIRACULO A CHRIS-
TO FACTO IN NV-
PTIIS CANAE
GALILEAE.

MEDITATIO XVI.
EVANGELIUM.

Jo. m. 2.

IE tertia nuptiarum factae
sunt in Cana Galilaeae,
& erat mater Iesu ibi.
Vocatus est autem &
Iesus, & discipuli eius
ad nuptias. Et deficiente
vino dicit mater Iesu ad eam, Vi-
num non habet. Et dicit ei Iesus, Quid
mihi & tibi est mulier? non dum venit
hora mea. Dicit mater ei ministris.
Quodcumque dixerit vobis facite. Er-
rant autem ibi lapideae hydriae sex posi-
tae, secundum purificationem Iudaeo-
rum, capientes singulae metretas binas
vel

vel cer
hydria
vsque
sus: Ha
clino.
uit arc
factam
ministr
ferant a
triclinu
primu
cum in
deteriu
num vi
cit initi
Galilae
suam,
puli ei

D
post cre
vaculur
damin
tradidi

velternas. Dicit eis Iesus. Implere
 hydrias aqua. Et impleuerunt eas
 vsque ad summum. Et dicit eis Ie-
 sus: Haurite nunc & ferte architri-
 clino. Et tulerunt. Vt autem gusta-
 uit architriclinus, aquam vinum
 factam, & non sciebat vnde esset,
 ministri autem sciebant, qui hau-
 ferant aquam: vocat sponsum archi-
 triclinus, & dicit ei, Omnis homo
 primum bonum vinum ponit: &
 cum inebriati fuerint, tunc id quod
 deterius est, Tu autem seruasti bo-
 num vinum vsque adhuc. Hoc fe-
 cit initium signorum Iesus in Cana
 Galilæ: & manifestauit gloriam
 suam, & crediderunt in eum disci-
 puli eius.

FIGVRA.

DEVS primas nuptias instituit *Gen. 2°*
 in paradiso terrestri, in quibus
 post creationem vniuersi primum mi-
 raculum fecit, conuertendo costam A-
 dami in mulierem, quam ipsi Adamo
 tradidit in Sponsam

L 2

CON-

CONSIDERATIONES.

Pruft. 1.

CONSIDERA, quomodo Christus Dominus exorsurus opus nostræ redemptionis, & omnia ad se tracturus, incipiat se manifestare, conuersando cum hominibus, & varia dona ac beneficia eis impertiendo. Neq; enim conueniens erat diuinam hæc lucernam diutiùs velo humilitatis opertam delitescere, sed potius in apertum prodire ad illuminandum eos, qui versabantur in tenebris & umbra mortis. Iam tempus aderat, quo verus sol iustitiæ ex obscuris humanæ conuersationis nubibus erumpens, inciperet radios suos eijcere, miraculorumq; splendore mundo suæ diuinitatis gloriam patefacere. Erat deniq; tempus, vt cælestis ille spiritus, egrederetur ex suo thalamo, & tandem delictæ suæ ostenderet faciem suam tantoperè ab ea desideratam. Vnde conuenienter hodiè in nuptijs Canæ Galilææ, quas adierat, instar sponsi mense assidens nuptiali, primū signū vel miraculum facit, signū lætitiæ & cōsolationis. Neq; immuni fuit in his nuptijs defecisse vinum. Illo enim temporis momento iam ceperat imminui & deficere vinum illud acerbū & ingratum veteris legis, cui succedere debebat, vinū

nouum,

Cant. 1.

nouum, doctrinae nouae, & Spiritus noui, quem diuinus hic Magister attulerat de caelo.

2. VERVM heu dulcissime Domine, quatum discrimē fuit, inter hoc primū opus in nuptijs, & illud extremum sub finem vitae in monte Caluariae praestitum. Nam in his Canae nuptijs affidebas mensae nuptiali; in illis, clavis affixus pendebas e ligno, in his honoratus es honesto & praelauto epulo, in illis contumelijs affectus es, & amarissimo felle potatus: In his dedisti vinū, in illis profudisti sanguinem: In his denique Matris tuae, omnibusque conuiuis gaudio & solatio fuisti, in illis verò doloris tui gladio & animam matris tuae transfuerberasti, & omnes amicos tuos ac discipulos contristasti. Quanquā non hae in Cana Galileae, sed illae in monte Caluariae celebratae fuerint verae tuae nuptiae, tanto tempore exoptatae, & tanta cordis tui voluptate peractae. Illae enim fuerunt humanae nuptiae, in quibus tantum dedisti vinum, id est temporale nutrimentum, quod breuem tantum affert oblectationē corpori, at hae in monte Caluariae celebratae, fuerunt diuinae, in quibus pro sponsa accepisti Ecclesiam, & noui testamenti calice, pretioso,

scilicet sanguinis tui potu homines caritate, & angelos lætitia inebriasti, modoque æternam salutem & consolationem attulisti.

3. CONSIDERA, cur Christus voluerit interesse nuptijs, vt nimirum beneficio præsentia suæ illas sanctificaret, sicut voluit baptizari in Jordane, vt sacra suæ humanitatis contactu omnes aquas sanctificaret. Voluit pariter ibi adesse Virginem purissimam, matrem suam, vt intelligeretur, quanta mentis & corporis puritate hoc sacramentum debeat celebrari. Hic perpende, quæ ratione Dei filius, nostræ potius utilitatis, quàm suæ dignitatis respectu non dedignetur demittere se, suæque præsentia pauperes illas nuptias honorare. Nō refugit Dominus, interesse nuptijs sui serui, pro cuius salute etiam formam serui assumere non est veritus. Ille denique qui venerat, vt peccatores adduceret ad poenitentiam, vocatus est ad nuptias. Adijt verò illas, non corporis pascendi, sed reficiendorum eorum causa, qui ipsum inuitarāt. Beatus, qui ad suas actiones & negotia inuitat Christum. Beati, qui nuptijs suis optant interesse Christum tanquam testem & iudicem. Beatiores verò illi, qui repudiatis nuptijs

carnalibus, castitatem suam, consecrant Christo, quasi Angeli Dei, qui à curis huius mundi liberi, & tribulationibus carnis viuunt soli Christo, eiq; soli placere conantur.

4. CONTEMPLARE Christum mensæ assidentem, & cum reliquis inuitatis comedentem. Nota eius grauitatē, modestiam, & imprimis humilitatem: noluit enim inter primos, sed inter extremos accumbere, obseruans doctrinam, quam postea alijs erat traditurus. Considera quoque Virginem Matrem, quam sollicita per domum illam discurrerit, res omnes dirigendo, & inuitatis seruiendo. O beatam domum. O foelix conuiuium, in quo & filius Dei comedebat, & mater Dei seruebat. Aduertens ergo B. Virgo defecisse vinum, nec ferens misericordissimo corde suo tantum conuiuarum mœrorem, & pauperum sponsorum confusionem, materna quadam libertate & fiducia freta adit filium & dicit. *Vinum non habent.* Vide mirandam virginis prudentiam, nec enim postulat à filio, vt prouideat de vino, sed habita ratione reuerentiæ, quam filio debebat, & fiducia, quam habere congruebat de eius pietate & liberalitate, tantum indicat defectum, sciens

Zach. 2.

L 4

amanti

amanti satis esse necessitatis notitiam. Res fuit magna admiratione digna, potuisse deficere vinum, vbi aderat is, qui fons & auctor est omnis abundantiae & sufficientiae. Non igitur casu, sed diuina prouidentia ita factum est. Nempe, vt deficiente vino naturali, diuinitus produceret vinum supernaturale, & ita homines in cognitionem venirent diuinæ eius potentiae & ineffabilis natiuitatis. Quod non ignorauit Mater, quæ, vt erat plena Spiritu, & secretorum filij sui conscia, prouiderat illum hoc miraculum facturum. Quare animaduerso vini defectu, inuitauit ad faciendum, quod ipsa sciebat futurum, & quod ille posset, & statuisset facere. Magna ob hanc vini inopiam B. Virgo, vt erat benigna, misericordia commouebatur; vnde tenere se non potuit, quin mox succurreret. Et quid aliud ex hoc pietatis fonte promanare potuit, quã pietas? Quid verò mirum tam plena pietatis fuisse eius viscera, cum in his visceribus & conceptus sit, & nouem mensibus habitavit ille, qui est ipsa caritas & pietas? IAM si Dei mater tam misericors fuit & sollicita, vt vinum exoraret inuitatis, quãta eius cura erit & sollicitudo vt peccatoribus

impe

impetret indulgentiam, afflictis consolationem, tentatis auxilium, & omnibus hominibus sanguine filij sui redemptis dona & gratias necessarias pro eorum salute?

5. CONSIDERA ex altera parte responsum à IESV matri suæ misericordiam datum, quando ei dixit. *quid mihi & tibi est mulier?* Heu dulcis IESV quàm dura est hæc responsio? nonne tu es qui mandasti honorari partem & matrem? cur ego tanta verborum asperitate pudefacis matrem tuam? & declaras te facere nolle, quod illa tanta pietate tibi proposuit? An forte aliqua in te oculos tuos offendit in hoc conuiuio? vel quia tanto amore tibi inseruiebat, vel quia tanta misericordia erga alienam inopiam mouebatur, vel quia tam humiliter à te petebat vinum pro illis, pro quibus tu eras paratus etiam profundere sanguinem? Qua mente ais, o bone IESV, illam nihil ad te pertinere, nec habere quod cum ea agas, cum tu sis benedictus fructus purissimi ventris eius? nonne hæc est, quæ salua sua virginitate te concepit, & sine dolore peperit, in cuius visceribus nouem menses habitasti, cuius lacte altus, cuius opera & manibus educatus & gubernatus

Exod. 20.

tus, cui denique vt obsequens filius
semper fuisti subiectus? Cur ergo ci
nunc es molestus, & respondes, *quid
mibi & tibi est mulier?* Si autem alia est
verborum tuorum sententia, vt velis
nec tua nec sua interesse mederi præ
senti inopiæ vini; dic quæso bone IESU,
nonne tuum est prouidere necessi
tatis nostris? & si non est, cuius tan
dem est? & si in nostris afflictionibus,
calamitatibus & defectibus ad te Deum
nostrum Patrem & Redemptorem no
strum refugere non debemus; ad quem
refugiemus: quis manum præbebit?

6. VERVM si accuratius perpen
damus hoc Christi responsum, intelli
gemus facile id datum non ad arguen
dam matrem, quam magno semper a
more & reuerentia prosecutus est, sed
tribus grauissimis de causis. Et primo
quidem, pro instructione nostra, vt di
sceremus, in ijs quæ ad diuinum cultû,
& auxilium spirituale nostrum vel pro
ximi pertinent, non habendam paren
tum rationem, vt eorum vel volunta
te, vel precibus in ijs dirigamur, sed id
faciendum, quod ad maiorem Dei glo
riam & proximorum salutem fieri
posse iudicauerimus. Secundo pro in
structione matris: vt intelligeret, ad
ipsum

ipsum, tanquam D E V M pertinere, præscribere modum & tempus patrandi hoc miraculum. Qua ex parte, uti nõ erat conceptus ex illa, ita neq; erat subiectus illi, neque debebat dirigi per illã. Qua de causa quoque non vocavit eam matrem, sed mulierem. Tertio, pro fructu circumstantium, quia Mater præviso illo defectu, pietate mota voluit præoccupare tempus miraculo præfinitum. Vnde si Dominus id fecisset, & in vasis, quod Mater videbatur optare, vinum multiplicasset, non fuisset miraculum palem cognitum, nec finis, vel utilitas illa consecuta, quam ille intendebat, nempe, hoc opere diuinitatem suam manifestare, in fide discipulos confirmare, & circumstantes ad sui cultum & deuotionem pertrahere. Quare optime respondit Matri, *nondum venisse horam suam* hoc est, tempus diuina voluntate decretum, horam maioris gloriæ Dei, horam maioris utilitatis & salutis circumstantium.

7. DIXIT adhuc Dominus, non venisse horam suam. Nam sicut Ioannes, quoad tempus, fuit præcursor Christi, sic prædicatio eius debebat præcedere prædicationem Christi. Quocirca Christus ad maius adiumentum istius

L 6 popu-

populi, constituerat non ante se manifestare, & prædicationis vel miraculorum initium dare, quam Ioannes suo officio finem imposuisset, & corda hominum ad recipiendum Christum disposuisset. Bene ergo dicit Christus. *Nō dum venit hora mea.* id est hora, qua miraculis apertè me patefacere debeo mundo, eò quod Ioannes Baptista nondum ab Herode erat in carcerem detrusus. In quo apparet, quanti ille fecerit matrem suam, & quantam auctoritatem apud ipsum habuerit. Siquidem, quod alioquin nō erat facturum, in solius matris gratiam facere voluit. O peccator, si tantum poterat mater Dei apud filiū, cum adhuc esset in carne mortali, quanto magis nunc, dum cum illo regnat in cælis, poterit condonationem peccatorum tibi impetrare, si cum deuotione, humilitate & fiducia ad eam confugeris? O bonitas Dei ineffabilis, nam licet eius sint omnia tempora, & omnes horæ, tamen singulariter hanc vocat horam suam, qua nobis maiora affert cōmoda & beneficia. Benedictus sit huiusmodi DEVS, benedictus talis amor, quo ad maiorem fructum & salutem eorum, qui in illo confidunt, constituta & ordinata sunt vniuersa.

3. CON-

8. CONSIDERA, quamuis IESVS
 matri hoc responsum dederit in spe-
 ciem durum, nihilominus fide dignum
 esse, illum cum hoc responsō, beneuo-
 lo aspectu totam interius solatam esse,
 certamque spem dedisse, eam voti cō-
 potem futuram. Vnde intelligens vir-
 go se non passam in petitione sua re-
 pulsam, sed in tempus magis cōgruens
 dilatam, confisa benignitati filij, misit
 ad eum ministros, monens, vt presto
 astarent, parati facere, quicquid ille
 mandasset. Sciebat enim eum tanta mi-
 sericordia & pietate p̄ditum, vt mi-
 nus facere non posset, quā compati,
 & succurrere illi inopi familię. Nec fe-
 fellit eam opinio. Nam paulō post Do-
 minus iubens hydrias impleri aqua,
 easque in optimum vinum conuertens,
 expectationi maternę fecit satis, & sp̄o-
 sum cum omnibus conuiuis summo
 gaudio & consolatione affecit. Vbi cō-
 siderare potes, quemadmodum Domi-
 nus in omnibus suis miraculis, non so-
 lum beneficium p̄stabat corporibus,
 sed etiam salutem afferebat animis: sic
 hoc miraculoso vino non solum re-
 creasse & corroborasse corpora, sed et-
 iam illustrasse mentes, & pectora corū
 in amorem & cultum Dei accendisse.

9. DIXIT architriclinus Sponso, *se bonum vinum seruasse vsque adhuc*. Et verissimè dixit, quia à mundi exordio in illam vsque horam homines nunquam degustarant vinum præstantius hoc, quod Christus attulerat è cælo. Multis beneficijs, muneribusque terrenis & temporalibus veteres Patres cumulauerat, sed bonum vinum gratiæ cælestis, & promissionum æternarum in hac vltima tempora reseruaui, quibus tantum amorem erga mundum demonstrauit, vt etiam vnigenitum filium suum dederit pro illo. Populo suo primogenito Israhel, ne capellam quidem vnâ in quâ dedit cuius epulo posset se cum amicis exhilarare: sed in reditu huius postremi filij sui prodigi occidit vitulum saginatum, instruxit conuiuium, & magna lætitia & congratulatione eum recepit. Denique præscis sæculis vocabatur Dominus exercituum, Deus vltionum, sed hac vltima hora voluit vocari Pater misericordiarum, & Deus totius consolationis.

10. M A G N V M diuinæ Maiestatis & potentiæ inditium fuit, sola Saluatoris voluntate aquam mutari in vinum, sed longe præstantior & admirabilior transmutatio est, quæ per hanc fuit

Ioan. 3.

Exod. 4.

Luc. 15.

Psal. 93.

2. Cor. 1.

fuit praefigurata. Omnes vocati sumus ad nuptias spiritales, in quibus Christus Dominus noster est Sponsus, nos verò eius sponsæ, quæ verò excellentior gratia esse potest; quid melius possumus expetere, quàm eo affectu & sensu amari à Deo nostro, quò sponsus amat suam dilectam sponsam? Multo certè hæc sponsa inferior est sponso suo, inferior, inquam, conditione, pulchritudine, dignitate: & tamen propter hanc Aethiopiâ, propter hanc naturam nostram sic deformatam de cælo descendit Regis æterni filius, vt recipiat eam in sponsam, & pro eius salute moriatur. Vnde, rogo, ô anima mea hæc felicitas, vnde gratia hæc inæstimabilis, vt mereris esse sponsa illius, in cuius vultum desiderant angeli prospicere: cuius pulchritudinem Sol & Luna mirantur, cuius nutu & imperio omnia gubernantur? Quid vnquam rependes Domino pro tanta misericordia in te declarata? fecit te mensæ suæ participem, regni consortem, & cælestis sui thalami sociam. Vides quibus mutæ caritatis brachijs vicissim debeas redamare & amplecti illum, quia tanti te fecit, imò qui tanti te aestimauit, vt amore tui sopitus in cruce,

1. Pet. 2.

cruce, non costę, sed sanguine lateris
tui te reformarit. Age ergo anima mea,
iam es Christo desponsata, iam in hac
vita celebratur tuarum nuptiarum præ-
dium, in altera verò vita, in eterna illa
patria Sponsus tuus tibi preparat cœ-
nam. Ad hanc te inuitat, ad hanc te ex-
pectat, si modo in aduentu eius depre-
hensa fueris serua fidelis, vigilans, &
instar Virginum prudentum, habens
lampadem accensam in manibus tuis,
hoc est, si vita piè traducta circa mor-
tem inueniaris in bonis operibus diu-
ni seruitij occupata. O quàm grande
bonum, Domine mi, quanta multitudo
dulcedinis parata est timentibus Deum,
eundemque toto corde diligentibus.
Beati omnes, quotquot ad cœnam nu-
ptiarum huius cœlestis agni fuerint vo-
cati. Beati, qui in regno cœlorum cum
Angelis vescuntur pane vitę & cum a-
mabili Sponso suo, bibent vinum nouū
corda lætificans, pacificans mentes, &
animas caritate inebrians. O iucundum
conuiuium, ô beatas nuptias.

Matt. 24.

25.

Psalm. 30.

Apoc. 19.

COLLOQVIUM.

PRECABERE Christum Do-
minum, vt sicut præsentia sua ho-
norare voluit pauperum nuptias, & de-
ficiẽte vino in illis dignatus est aquã
in

in optin
gnetur o
nimam
tum do
porem i
& fastid
denique
deuotio
punctio
borari &
ad gusta
briat or
sui.

1. S
opiam,
ad hoc v
bus Fili
fret esse
nostri n
si in orat
giamus
2. IN
sus cum
fuit vin
me inue
matrem
inordina

in optimum vinum conuertere, ita dignetur quoque venire ad pauperem animam tuam, eiusque defectus virtutum donis supplere, conuertendo temporem in caritatis feruorem, nauseam & fastidium, in spiritualem gustum, & denique commutando aquam tuæ in deuotionis in vinum fructuosæ compunctionis, qua possit cor tuum corroborari & confirmari, donec admittaris ad gustandum vinum nouum, quo inebriat omnes electos in regno Patris sui.

DOCUMENTA.

1. *SI B. Virgo tam est misericors, & tam prompta ad subleuandam alienam inopiam, vt antequam rogetur, nec urgente adhuc vlla necessitate preoccupauerit precibus filium pro vini defectu: quanta fiducia freti esse debemus de certo ab ea auxilio in nostris necessitatibus spiritualibus obrinendo, si in orationibus nostris deuotè ad eam refugiamus?*
2. *IN nuptijs Sanctorum, in quibus Christus cum castissima matre sua inuenitur, deficit vinum, vt indicetur, ijs in nuptijs minime inueniri Christum & sanctissimam eius matrem, vbi non deficit, sed abundat vinum inordinatæ letitiæ, & illecebrarum carnalium.*

lium, que animas inebriant, & oblivionem Dei inducunt.

3. Christus matri miraculum petenti durè responsum dedit, indicans in rebus ad cultum diuinum, & gloriam Dei spectantibus, non esse ducendam Patris & matris rationem, neque plus debere nos esse de parentibus nostris sollicitos, quàm patiatur status nostra professionis.

4. B. Virgo, responso duro non deterrita, ministris commendat, vt facerent quicquid Christus illis imperasset, vnde discimus diuine benignitati nunquam diffidendum. Et quamuis, dum in precibus aliquid ab eo postulamus, videatur nobis respondere durius, nec annuere statim postulatis, tamen cum B. Virgine debemus bene sperare, & cum fiducia eius misericordiam expectare.

5. Nuptie facte sunt in Cana Galilee, Cana interpretatur zelus, & significat feruorem caritatis. Galilea interpretatur transmigratio, & transitus. Illi ergo digni sunt, vt a sedeant Christo in nuptijs, qui diuini amoris zelo, & caritatis ardore flagrantes, abiectis malis operibus, à vitijs ad virtutes, à statu culpe ad gratiam, ab amore rerum terrenarum, ad desiderium celestium transmigrarunt.

6. Ad B. Virginis preces hydrie impleta sunt aqua, quam postea Dominus conuertit in vinum. O quoties clementissima Dei mater

ter comp
suis impo
tur amari
postea D
tra, in su
consolati
7. On
bonum
terius e
uersus il
prebet
vite vo
qua tan
ritudine
nis dies
scendu
vinum
seruis
tribulat
qua di
solat

ter compatiens peccatorum miseria, precibus suis impetrat, ut dura eorum corda impleantur amarissimis contritionis lachrymis, quas postea Dominus, sublata culpa, & collata gratia, in suavisimum caritatis, diuinarumque consolationum vinum conuertit.

7. Omnis homo, inquit Sponsus, primū bonum vinum ponit, deinde quod deterius est. Hic mundus defraudator, est peruersus ille hospes, qui suis amatoribus initio prabet bonum vinum, dum eis omnes huius vite voluptates, amores & delicias exhibet, quae tandem terminantur in eternam amaritudinem, sicut scriptum est. Ducunt in bonis dies suos, & in pūcto ad inferna descendunt. Contra, Christus est, qui bonum vinum reseruat in finem. Nam in hac vita seruis suis immittit multas afflictiones & tribulationes secundū illud, Arcta est via quae ducit ad vitam. gaudia verò & consolationes reseruat in alteram, vbi illis

Job. 21.

Matt. 7.

perfruenter in aeternum.

QVO